

مبارزه صحیح و مناسب روز نقشه و برنامه و فداکاری لازم دارد

«باید مسلم بدانیم که پیشرفت ما اصولاً به کار و زحمت و فداکاری خود ما بستگی دارد. مللی که به دیگران متکی هستند نمی‌توانند جلو بروند»

نهر و

دانشجویان عزیز سربازان قهرمان ایرانی:

در تاریخ مبارزات هر ملتی فراز و نشیب‌ها یا شکست و پیروزی‌هایی پدید آمده نغیاء و اثبات‌آثار باقی می‌گذارد. بعضی از ملت‌ها در اثر یک پیروزی موقت مغرور شده دست از مبارزه بر می‌دارد یا بعکس با شکست کوچکی عقب نشینی اختیار می‌کند. ولی به شهادت تاریخ مللی به پیروزی نهائی رسیده‌اند که در برابر این پیروزی‌ها و شکست‌های زودگذر خود را نباخته هدف و مقصد را فراموش نکرده با بیداری و هوشیاری همچنان پیش رفته‌اند.....

ملت ایران هم در طریق مبارزه آزادیخواهانه خود موانع بزرگی در پیش داشته و دارد. فراز و نشیب‌های زیادی پشت سر نهاده و تنها عاملی که این مبارزه را علیرغم تشبثات دشمنان ملت ایران محفوظ داشته حس فداکاری و اعتماد بنفس عده‌ای از هموطنان می‌باشد که همواره در صف اول مبارزه قرار داشته‌اند.

رسالت نهضت ملی ایران امروز بعهده ما (نسل جوان کشور) گذاشته شده و ملت غارت زده ایران با نگرانی تمام منتظر اقدام متکی بر فکر و واقع بینی و فداکاری ماست.

ملت ایران روی جوانان مملکت خیلی حساب می‌کند به نیروی جوان کشور خیلی امیدوار است و تنها باین علت است که هیئت حاکمه فاسد دست نشانده مستقیم سیاست‌های استعماری تمام همت خود را برای سرکوبی نسل جوان و طبقه روشنفکر و تحصیلکرده مملکت بکار می‌برد و پیوسته در پی توطئه و نقشه جدیدی بمنظور کوبیدن ماست. حادثه اول بهمن ماه ۱۳۴۰ و حوادث متعاقب آن یکی از بارزترین دلائل و آثار این توطئه می‌باشد.

ما باید بحکم مسوولیت خطیر خود با آگاهی تمام با عبرت گرفتن از اشتباهات گذشته با کنار گذاشتن تعصبات خشک و خالی دور هم گرد آئیم و ببینیم برای پیش بردن هدف و رهائی از تسلط بیرحمانه غارتگری و استبداد چه باید کرد؟ ما اینک فرصت‌های بسیار مفید و مغتنمی داریم یک بررسی اجمالی در اوضاع بعد از جنگ جهانی دوم به نتیجه امید بخشی می‌رسد:

«شکست استعمار و پیروزی آزادی و آزادیخواهی»

روزی نیست که صدای درهم پاشیدن زنجیرهای ظلم و بردگی از اقصی نقاط عالم به گوش نرسد و نوید آنرا ندهد که «استعمار کهن در برابر نسل نو و جوان امروزی محکوم به فنا و نابودیست!» این حکم تاریخ است و این مقتضای زمان ماست ولی امر مهم و خطیر آنست که این حکم را چگونه باید بکار بست و آمال ملی را چگونه باید با چنین مقتضائی منطبق ساخت؟

ما در پاسخ این سؤال فقط می‌گوئیم:

باید مبارزه را بر نقشه و برنامه متکی ساخت.

و برای این منظور باید دشمن را نیک بشناسیم و بدانیم که باین آسانی‌ها سنگر خود را خالی نخواهد کرد و مغلوب (احساسات) یا (زنده باد و مرده باد گفتن‌ها) نخواهد شد.

ما باید ببینیم نقشه و برنامه دشمن چیست و نقشه و برنامه‌ای مخصوص و مناسب آن برای مقابله و مبارزه طرح ریزی کنیم.

هدف سلاح نوین دشمن تخریب فکر ما و فرهنگ ما و اخلاق ما و معنویات ملی و مذهبی ماست.

پیدایش روزافزون کاباره ها، قمارخانه ها، رقصخانه ها بالاخره صومعه و خانقاهها از آثار این تخریب و نمودار استفاده از سلاح جدید دشمن است. رادیو تلویزیون، باشگاه ها، تاتر و سینماها، مجلات و روزنامه ها حتی قسمتی از مساجد وسیله اعمال سلاح جدید و اجرای برنامه جدید مبارزه با ملت ماست.

شرم آور است گفته شود بعضی از مساجدی که روزی تمام امور اجتماعی و سیاسی و اقتصادی مسلمین در آن جا قطع و فصل می شد و صفهای متشکل جماعت مسجد در موقع لزوم تبدیل به صف جهاد می گردید امروز به پایگاهی برای پیشرفت مقاصد دشمنان ملت ایران تبدیل شده صورت مسجد ضرار (اصطلاحی که در قرآن مجید آمده) بخود گرفته است. در این میان اگر مسجدی بخواد رل اصلی خود را که هدایت مردم به عفت و پاکی و عظمت و استقلال است ایفا کند باصداها مانع و رادع مشهود و غیر مشهود مواجه می گردد.....

روزی که بشر به اختراع سینما نائل گردید بسیاری از مسائل تعلیم و تربیت برای او حل شد ولی در این مملکت تاتر و سینما فقط و فقط بعنوان وسیله ای برای تحریک شهوات حیوانی و توسعه فساد اخلاقی مورد استفاده قرار گرفت. باشگاههای ورزشی و غیر ورزشی هم تنها محلی برای سرگرم ساختن جوانان مملکت بمنظور انحراف فکر آنها از مسائل ملی و حیاتی مملکت از یک طرف و تدارک یک سیاهی لشکر برای رژه در زمین جلالیه و امجدیه از طرف دیگر شناخته شد. و اما حساب فعالیت روزنامه ها و مجلات و تلویزیون و رادیوی بیست و چهار ساعته هم برای عموم روشن و کافیسست گفته شود که هدف اساسی رادیو ترغیب مردم به اتخاذ یک حالت بی قیدی و بی تفاوتی در امور مملکت از یک طرف و درویش مسلکی و بی بندوباری از طرف دیگر می باشد.....

دوستان دانشجوی عزیز

این بود شمه ای از نقشه های جدید مقاماتی که برای تخدیر اعصاب و افکار و از بین بردن روح پیکارجویی طرح ریزی شده است. برای مقابله با این نقشه که باید (نقشه استعمار فکری برای تقویت استعمار اصلی ۹ نام گذاشت لازم است به سلاح و وسایل متناسب آن متوسل و مجهز شد باید خوب فکر کنیم خوب عمل کنیم و از هو و جنجال و احساسات که غالباً بهانه بدست عمال بدخواه خودی و بیگانه می دهد بپرهیزیم. ما تا وقتی که عوامل مخرب فکر و معنویات ملت خود را از بین نبریم قادر به هیچ اقدام مفید و مؤثر و مثبتی نخواهیم بود. اگر مسلمانان قهرمان الجزایر در مقابل آن همه شدائد و شکنجه ها مقاومت کرده به پیروزی رسیدند برای اینست که توانستند در اولین قدم استعمار فکری را درهم بکوبند و روح شجاعت و مبارزه طلبی را در رگ و شریان مردم به جریان اندازند.

هموطنان

شما یک لحظه راجع به این مسئله فکر کنید که چرا در کشور دوهزار و پانصد ساله شاهنشاهی مصادر امور از (فکر کردن) و (عقیده داشتن) مردم یا از (همفکری) و (هم عقیده بودن) مردم بیمناکند؟ و چرا می خواهند (فکر و اندیشه) را اساساً ریشه کن سازند؟ و چرا عده ای از جوانان ما را تشویق می کنند که ساعتها قمار کنند و در خیابانها قدم بزنند. در کاباره ها و دانسیکها برقصند ولی دقیقه ای از این ساعتها را مصروف فکر و مطالعه در مسائل مربوط به زندگی معاصر ننمایند؟ جواب این چراها خیلی ساده و روشن است برای اینکه فکر و مطالعه پایه اساسی و قدم اول بیداری است برای گرفتن حقوق حقه فردی و اجتماعی!

نتیجه:

ما در آغاز دومین سال تأسیس نهضت آزادی ایران به دوستان دانشجوی خود توصیه می کنیم:

از تعصب و احساسات بپرهیزید. برای هر کاری اول فکر کنند تمام جوانب مسئله را بسنجند. عواقب هر اقدامی را در کمال مآل اندیشی بررسی نمایند.

بر اساس (فکر) و (سنجش) و بررسی برنامه ای تنظیم نمایند. و سپس وارد عمل شوند.

خلاصه آنکه:

باید با پیروی از اصول و برنامه منظم پیش برویم و تنها به نیروی فکر و ابتکار خود متکی و همواره امیدوار باشیم و بدانیم که خدا طرفداران (حق) و (حقیقت) و (آزادی) را در همه جا و همه حال توفیق قطعی عطا می‌فرماید. بامید آئروز. با ایمان و اعتقاد قوی‌تر با نقشه و برنامه دقیق‌تر مبارزه با عوامل مخرب فکر و روح ملی را اولین هدف مبارزه قرار دهیم.

سلام به مصدق کبیر پایه گذار مبارزات آزادیبخش عصر حاضر

درور به زندانیانی که برای نجات ملت اسیر شده‌اند و محرومیت‌های زندان را استقبال نموده‌اند.

دانشجویان نهضت آزادی ایران

(تاریخ احتمالی آن اردیبهشت ۱۳۴۲)